

**VLAAMS BELANG
MAGAZINE**

Afgiftekantoor: GENT X
P4A9074

Volk wordt staat!

VL

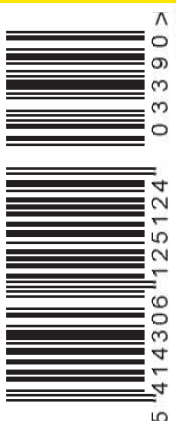

**Vlaanderen
onafhankelijk!**

**GRATIS
VL-zelfklevers!**

Lees pag. 6-7

Maandelijkse uitgave (behoudeneugustus) • Jaargang 4 • nr. 7/8 • juli/augustus 2007
1,25 euro • Ver. uitg.: Frank Vanhecke, Madouplein 8 bus 9 te 1210 Brussel

Philip Claeys

Hoofredacteur

Staatsvorming

Zoals aangekondigd gaan we deze maand dieper in op het heengaan van Karel Dillen, oprichter van het Vlaams Blok en erevoorzitter van het Vlaams Belang. U vindt de speciale katern in bijlage. Uiteraard brengen we in dit nummer ook een uitgebreide analyse van de verkiezingen van 10 juni, die - hoe men het ook draait of keert - uitdraaiden op de veertiende overwinning op rij voor het Vlaams Belang.

Op 10 juni kozen de Vlamingen massaal voor een Vlaamser en rechtser beleid. Of ze dat zullen krijgen, is echter ten zeerste de vraag. CD&V en N-VA lieten immers al verstaan tevreden te zijn met een staatshervorming na 2009; de aftocht wordt voorbereid. Daarom is het belangrijk dat het Vlaams Belang zich positioneert met een duidelijk alternatief.

De Belgische constructie is, ook in haar huidige gedaante, volledig op het lijf geschreven van het Franstalige landsgedeelte. De Waalse partijen zouden wel gek zijn om daar ook maar een jota aan te veranderen. Als er dus een staatshervorming komt (als), dan wordt het een halfslachtig compromis.

Vlaanderen heeft geen nood aan een staatshervorming, maar aan staatsvorming. Deze boodschap zal de komende weken en maanden extra in de verf gezet worden, onder andere met de zelfklevers die u in dit blad vindt en die op grote schaal zullen verspreid worden.

De brabantonne van Yves Leterme

Laat mij hier voor alles alle kandidaten en militanten danken die de voorbije maanden onvermoeibaar in de weer geweest zijn voor het Vlaams Belang. Het is in de eerste plaats dankzij dat vrijwilligerswerk van duizenden Vlaamse mensen dat wij opnieuw - zelfs in de zeer moeilijke omstandigheden die men kent - een bescheiden maar reële verkiezingsoverwinning hebben mogen vieren.

Politiek ligt de bal nu in het kamp van de grootste overwinnaar, het kartel CD&V/N-VA van Yves Leterme. Leterme heeft zich met de steun van de media een zeer Vlaams imago aangemeten, en is erin geslaagd zich niet enkel als zowat de enige officieel erkende uitdager van paars, maar ook als de sterkste nuttige stem tegen de PS te profileren. De vraag is nu hoe het verder gaat. Want zich een imago aanmeten is één zaak, de daad bij het woord voegen is een heel ander verhaal.

Het begint trouwens al slecht. In plaats van gebruik te maken van de grote verkiezingsoverwinning van de drie Vlaamsgezinde lijsten op 10 juni, bevestigt het zogenaamd 'Vlaams kartel' onmiddellijk het cordon sanitaire tegen het Vlaams Belang. Wij tellen niet mee. Wij worden voor geen enkel gesprek zelfs maar uitgenodigd. Een mens vraagt zich af wat wij eigenlijk misdaan hebben om die behandeling van pestlijders te verdienen. Een behandeling nota bene die een maffiapartij als de Parti Socialiste nooit te beurt viel...

En dat brengt ons bij een andere vaststelling. De verkiezingen van 10 juni hebben zonneklaar geïllustreerd dat Vlaanderen en Wallonië niet enkel cultureel en economisch maar ook politiek twee totaal verschillende landen zijn. Mocht Leterme de staatsman zijn waarvoor achthonderdduizend Vlaamse kiezers hem blijkbaar houden, had hij daarvan gebruik gemaakt om Vlaanderen politiek op de kaart te zetten als soevereine staat. Het was trouwens Yves Leterme zelf die wat dat betreft al op de verkiezingsavond de puntjes op de "i" zette. Ondervraagd door Siegfried Bracke over de leeuwenvlaggen die het overwinningsfeest van het 'Vlaams kartel' kleur gaven, zegde Leterme: "Als Tom Boonen een wedstrijd wint, zie je ook overal leeuwenvlaggen. Maar als hij op het podium staat wordt toch de Brabantonne gespeeld." Het is een uitspraak die kan tellen en die Vlaamsgezinde mensen aan het denken moet brengen. Dat betekent niet dat het kartel nu onze vijand wordt, want we vergissen ons niet van tegenstander en elke consequente stap in de richting van Vlaamse autonomie zal door ons ondersteund worden. Dat betekent wel dat we realistisch en dus sceptisch staan tegenover het laagje Vlaamsgezin vernis op de Belgische beleidspartij CD&V.

Inmiddels zetten wij vastberaden onze strijd verder. Wij zijn een partij met een coherent programma, een duidelijke visie, een sterke organisatie, bekwame en idealistische mandatarissen. In 2009 wacht ons met de Vlaamse en Europese verkiezingen een grote uitdaging. Onze tegenstanders moeten niet te vroeg victorie kraaien. Wij zullen de komende maanden organisatorisch en politiek alles in gereedheid brengen om ook die uitdaging succesvol aan te gaan.

Frank Vanhecke

Nationaal voorzitter

Volk, word staat!

De teerlingen zijn geworpen. De verkiezingsuitslag kan niet anders uitgelegd worden dan als een duidelijke keuze van de Vlaamse kiezers voor een rechtser én Vlaamser beleid.

De bal ligt nu in het kamp van Leterme en De Wever. Ze hebben een 'moderne staathervorming' beloofd. Nu is het ogenblik gekomen om te laten zien dat ze betrouwbaar Vlaams zijn, en dat de CD&V werkelijk verschilt van de oude CVP.

Helaas zijn er slechte voortekens. De talrijke Vlaamse leeuwenvlaggen op het overwinningsfeest van Leterme en De Wever vormden een sterk symbool dat ook aan de overzijde van de taalgrens gezien is. Maar Yves -n'avez pas peur- Leterme was er als de kippen bij om elke Franstalige

ongerustheid weg te nemen: "Als Tom Boonen een wedstrijd wint, zie je ook overal leeuwenvlaggen. Maar als hij op het podium staat, wordt de Brabancónne gespeeld." Het is een uitspraak die we moeten inkaderen.

de vorming van een Belgische regering tot de Franstaligen bereid zijn om in te stemmen met de gerechtvaardigde Vlaamse eisen. Leterme en De Wever moeten alleen maar de politieke moed hebben om *niets* te doen, tot de Franstaligen toegeven, of tot de Frans-

staligen zelf kiezen voor de boedelscheiding.

We hebben geen zeeën van tijd. De cijfers van de jongste parlementsverkiezingen tonen aan dat onze hoofdstad Brussel wel dra *Flamenfrei* zal zijn. Ook Vlaams-Brabant verfranst gestaag. In de grote Vlaamse steden worden de Vlamingen weggedrongen door inwijkelingen uit de vier windstreken. Onze strijd gaat niet over een straatnaambordje of de transfers. Onze strijd gaat

over het voortbestaan van de Vlamingen als volk op het grondgebied dat Vlaanderen heet. Binnen België en met het door België gevoerde beleid wordt dit voortbestaan bedreigd.

Voor ons hoeft het al lang niet meer. Naar aanleiding van de Vlaamse nationale feestdag op 11 juli pakken we uit met een nieuwe versie van onze Vlaamse autokentekens én met een duidelijke boodschap. Gedaan met de pogingen van de bedrogen Vlamingen om het mislukte huwelijk met de Franstalige bedriegers te redden. Gedaan met de communautaire onderhandelingen. Gedaan met de Belgische staathervormingen. Volk, word staat!

VL

**GRATIS
VL-zelfklevers!**

Volk, word staat!

Volk, word staat! Inderdaad, het Vlaams Belang kiest niet voor een zoveelste uitzichtloze

staatshervorming maar voor staatsvorming.

**HET VLAAMS BELANG KIEST VOLUIT VOOR VLAAMSE ONAFHANKELIJKHEID!
DAAROM: VOLK, WORD STAAT, VLAAMSE STAAT!**

Het Vlaams Belang biedt u naar aanleiding van 11 juli, de Vlaamse nationale feestdag, graag VL-zelfklevers aan. Aarzel niet om de VL-zelfklever op

uw wagen te kleven en u te manifesteren als een bewuste Vlaming! Wil u GRATIS zelfklevers? Dat kan!

Bel, fax, mail of sms ons via
Madouplein 8 bus 9, 1210 Brussel, Tel.: 02/219 60 09
Fax: 02/217 52 75, E-post: info@vlaamsbelang.org
SMS "VL" (+ aantal gratis zelfklevers) naar 3031

“De moeilijkste verkiezingen ooit”

We wisten dat dit de moeilijkste verkiezingen uit onze geschiedenis zouden worden. Maar we hebben goed standgehouden.

Vergeleken met 2004 en 2006 hebben we kiezers verloren, maar men moet geen appels met citroenen vergelijken: ten opzichte van de vorige verkiezingen voor Kamer en Senaat, in 2003 dus, zijn we er nog lichtjes op vooruitgegaan. Dat we één zetel moesten inleveren was een plaatselijke gril van het lot, niet het gevolg van een algemene malaise.

Linkse ineenstorting

Als men CD&V, Vlaams Belang en LDD allemaal als “rechts” beschouwt, dan kan men natuurlijk zeggen dat rechts een fantastische overwinning heeft behaald. Maar de CD&V in het rechtse kamp situeren, dat is een beetje kort door de bocht. Men kan evengoed beweren dat een mossel een nobele roofvogel is. Die partij is zelfs bang voor het woord “rechts”. In het beste geval is de CD&V een centrum-partij, die evengoed met de socialisten kan scheep gaan als met de liberalen. In het slechtste geval is ze kleurloos en geslachtsloos en altijd bereid zich aan de meest biedende te verkopen. Maar rechts? Nee, dat zeker niet. Maar

zelfs zonder de CD&V is het rechtse kamp versterkt. Vergeleken met 2003 was onze winst relatief klein: op de senaatslijst wonnen we bijna 46.000 stemmen. We hadden op meer gehoopt, en het levert geen extra zetel op, maar zelfs een kleine winst is natuurlijk nog geen verlies. De senaatslijst van de LDD haalde in één klap bijna 224.000 stemmen. Het rechtse kamp is dus met ongeveer 270.000 kiezers aangegroeid. Dat is een substantiële groei.

Er kan dus discussie zijn over de omvang van de rechtse overwinning, maar niet over de gigantische linkse nederlaag. In 2003 behaalden Agalev, SPA-Spirit, VLD en Vivant samen nog 2.132.754 stemmen op hun senaatslijsten. In 2007 nog slechts 1.728.473. Dat is een netto verlies van 404.281 stemmen. Dát is pas een aardverschuiving.

Vlaamse overwinning

De verschuivingen tussen links, rechts en het centrum geven natuurlijk slechts één facet van het politieke gebeuren weer. Nog duidelijker dan de linkse nederlaag is de Vlaamse over-

winning. De zwaarste klappen vielen bij de partijen die de communautaire thema's het meest hebben verwaarloosd: OpenVLD en SPA-Spirit. Groen! is de enige uitzondering op die regel, en zelfs daar bleven de cijfers ondanks de klimaat hype vóór onder de verwachtingen. Dat is niet alleen onze analyse. Ook OpenVLD gaf dat op verkiezingszondag met zoveel woorden toe. Zelfs Vande Lanotte trok dezelfde conclusie. Hij voegde er enigszins hypocriet nog aan toe dat de SPA werd afgestraft omwille van de schandalen bij de PS. Hij vond dat hoogst oneerlijk, en hij vreesde dat daar niets tegen te doen was. Tja, zo oneerlijk is dat natuurlijk niet. De SPA is al decennialang de trouwste medeplichtige en de bevoorrechte partner van de PS. Als je met zo'n maffiose, corrupte schurken aanpakt, dan moet je niet komen jammeren als je daarna de rekening gepresenteerd krijgt. Dat is geen blind en onrechtvaardig noodlot, dat is een logische consequentie. Grootmoedig als wij zijn willen wij Vande Lanotte toch één gratis advies geven. De SPA moet zich gewoon van de PS distanceren. Ze moet weigeren nog in een re-

Partijen die standhielden of groeiden hebben allemaal de communautaire kaart getrokken.

Voor de veertiende keer op rij ging onze partij erop vooruit.

gering te stappen met die partij, en ze moet ermee ophouden de voortdurende diefstal van Vlaams geld ten voordele van de PS-baroniën goed te praten als een vorm van "solidariteit".

En terzijde: het feit dat de resultaten in Vlaanderen en in Wallonië zo verschillend zijn, is op zich natuurlijk ook al een stap in de goede richting. Het holt de toch al wankel samenhang van België nog verder uit, en het maakt het nóg moeilijker een federale regering te vormen. Het Tsjecho-Slowaakse scenario is bijna ongemerkt weer een stapje dichterbij gekomen.

Verrassing Dedeker

De verrassing van 10 juni was natuurlijk het succes van de Lijst Dedeker (LDD): in de meeste provincies haalt die lijst de kiesdrempel. Het valt nu af te wachten of Dedeker erin slaagt een echte partij op te bouwen, en te bewijzen dat hij geen eendagsvlug is zoals Jean-Pierre Van Rossem. Dat wordt echter niet eenvoudig. Zo liet de pas verkozen dochter van de voormalige burgemeester van Aalst - Martine De Maght - al duidelijk verstaan dat ze niet gediend is met een Vlaamsgezinde koers. Het Vlaams Belang wil zich echter in geen geval van vijand vergissen, en wil samenwerken met

alle krachten die meer Vlaanderen en minder politieke correctheid willen.

Vlaanderen baat, België schaadt

De partijen die standhielden of flink groeiden, hadden allemaal volop de communautaire kaart getrokken. Voor het eerst waren er op de verkiezingsavond leeuwenvlaggen te zien in de feestzaal van de CD&V. Yves Leterme heeft zijn overwinning duidelijk voor een groot deel te danken aan zijn belofte dat er een grondige staatshervorming zal komen. Wij hebben de grootste twijfels bij de oprechtheid en de standvastigheid van de CD&V in dat opzicht, maar het staat als een paal boven water dat die Vlaamse beloften tienduizenden kiezers hebben aange trokken. De Vlaamse thema's zijn duidelijk doorslaggevend geweest, ook bij een kiespubliek dat er vroeger minder gevoelig voor was. Inderdaad, we hebben nog lang geen uitzicht op regeringsdeelname. Maar onze Vlaamse principes winnen langzaam maar zeker veld, ook bij de achterban van de CD&V. Dat maakt het voor de top van die partij natuurlijk veel moeilijker om opnieuw één van haar traditionele lui zige compromissen te sluiten. Het succes van de CD&V kwam natuurlijk

niet als een verrassing: alle opiniepeilingen hadden het voorspeld. Dat was ook zowat hun enige juiste voorspelling... Maar het blijft ons verbazen dat de CD&V zo snel haar geloofwaardigheid en haar Vlaamse maagdelijkheid heeft herwonnen. Na acht jaar paars lijken de veertig jaar vol verraad, dubbelhartigheid en onbetrouwbaarheid van de oude CVP helemaal te zijn vergeten. En zoals onze tegenstanders ons altijd vermanen: "Wie de geschiedenis vergeet, is gedoemd ze te herhalen." Sommige triumfalist en jubelden luidkeels dat de christen-democraten in Vlaanderen nu opnieuw even sterk staan als in 1981. Een fantastisch resultaat! Een historisch hoogtepunt! Jaja. Maar wij herinneren ons maar al te goed wat de CVP'ers na 1981 met dat fantastische resultaat hebben gedaan. Ze hebben ons opgezadeld met onrechtvaardige staatshervormingen, de abortuswet, de eerste aanzet tot het gedoogbeleid voor softdrugs en een nefast beleid inzake immigratie en justitie. Gaat dat allemaal herbeginnen? De CD&V is groter geworden. Maar is ze ook oprechter, standvastiger en Vlaamsgezinder geworden?

Marc Joris

Geen compromissen!

Op 24 november 2006 kopte *De Standaard* 'Verfransing blijkt illusie'. Aan de basis van deze dwaze titel en dito artikel lag een 'studie' met gemanipuleerde cijfers van VUB-prof Kris Deschouwer.

Na de verkiezingen van 10 juni is meer dan ooit duidelijk dat de verBrusseling razendsnel oprukt in de Vlaamse Rand: het aantal Franstalige stemmen voor de Kamer stijgt van 70.093 (19%) naar 81.815 stemmen (22%). Een nooit eerder gezien record. In het kanton Zaventem (met Wezembeek-Oppem en Kraainem) zitten ze nu al aan 39,8%. De liberale MR is er met 22% de grootste partij geworden, met 4,5% voorsprong op de VLD.

Deze vooruitgang is zonder meer spectaculair te noemen. Hij is in ieder geval veel feller dan de toename bij de

stemmen of 48,9% van het Franstalige electoraat.

Ook aan Vlaamse kant werd duidelijk 'communauteur' gestemd. SPA-Spirit en VLD verloren gezamenlijk 15,9% van de stemmen. In geen enkele andere provincie was de afstraffing zo zwaar. Het Vlaams Belang ging vooruit met 3%. Ook dit percentage ligt hoger dan elders.

Verschrompeling

In Brussel daarentegen is de situatie minder rooskleurig voor onze partij.

Alle belangrijke Vlaamse partijen boeken er verlies en het Vlaams Belang als grootste partij het meest. We blijven weliswaar de eerste partij voor de Kamer, maar zakken toch met 11%. Belangrijkste oorzaak is dat Johan Demol ditmaal niet meer op de beide lijsten kon worden uitgespeeld en enkel opkwam voor de Senaat. Maar anderzijds zijn er natuurlijk ook de stadsvlucht en de 'snel Belg'-Wet die de Vlaamse positie ondermijnen. In totaal verliezen de Vlaamse partijen 17.629 van de 70.329 stemmen of een kwart van hun electoraat. Het is de hoogste tijd dat de Vlaamse partijen een nieuwe strategie bedenken, willen we de totale verschrompeling voorkomen.

Als we de stemmen uit Halle-Vilvoorde en deze uit Brussel bij elkaar tellen en daar de 16.000 stemmen van de

buitenlandbelgen aan toevoegen (voor bijna 80% Franstalig!), dan komen we tot de globale uitslag van Brussel-Halle-Vilvoorde. Deze cijfers zijn vooral interessant wanneer we ze vergelijken met de verkiezingsuitslag van 1995. Op twaalf jaar tijd steeg het aantal stemmen voor Franstalige lijsten met maar liefst 100.000: van 403.024 in 1995 naar 501.087 in 2007 voor de Kamer en van 393.097 naar 494.591 voor de Senaat.

In diezelfde periode is er in de verste verte geen stijging waar te nemen aan Vlaamse kant, ondanks de sterk toegenomen bevolking van Halle-Vilvoorde: zowel in 1995 als in 2007 waren er ongeveer 341.000 stemmen voor Vlaamse partijen. We stellen dus een stagnatie vast aan Vlaamse kant en een zeer forse groei (+25%) aan Franstalige kant. Niets wijst erop dat deze groei (+8333 kiezers per jaar!) in de toekomst zal afnemen. Deze cijfers tonen in ieder geval aan dat de bevolkingsaan groei en internationalisering van onze regio samen met de 'Snel Belg'-Wet uitsluitend in het voordeel werken van de Franstaligen.

De les uit deze voor de Vlamingen desastreuze verkiezingsuitslag is duidelijk: er is geen enkele speelruimte voor welke toegeving dan ook inzake de rechten van de Brusselse Vlamingen of inzake Halle-Vilvoorde. Het arrogante imperialisme van FDF en co kan niet langer getolereerd worden en de kieskring moet meteen en onvoorwaardelijk gesplitst worden. Dit moet gebeuren op basis van het wetsvoorstel van de burgemeesters, zodat er in Brussel geen Vlaamse stemmen verloren gaan. Daarnaast moet ook het uiterst lakse immigratie- en nationaliteitsbeleid gekeerd worden.

Als de Franstalige partijen hiermee niet akkoord gaan, dan rest de Vlaamse politici maar één mogelijkheid: verhinderen dat er een nieuwe Belgische regering tot stand komt. En de Belgische boedelscheiding voorbereiden.

Bart Laeremans

vorige verkiezingen. Vergeleken met de uitslag van 1995 gaat het om een stijging van 33,2% voor de Kamer (+20.000 stemmen) en van 36,5% voor de Senaat. De Brusselse inwonelingen stemden bovendien radicaal: de Mouvement Réformateur, met als lijsttrekker de Vlaminghatende FDF-voorzitter Olivier Maingain, werd voor zijn agressieve campagne (tot in de kleinste uithoeken van Halle-Vilvoorde!) gul beloond met maar liefst 39.993

Het einde van het FN?

De parlementsverkiezingen zijn tegengevallen voor Nicolas Sarkozy en zijn *Union pour un mouvement populaire*.

De nieuwe Franse president, nauwelijks twee maanden verkozen, mag dan nog wel beweren dat "er op twee maanden tijd meer gebeurd is dan gedurende de laatste twee jaar", hij weet vandaag dat de traditionele 'staat van genade' waarover een nieuw staatshoofd in Frankrijk beschikt, in feite al voorbij is. De geplande btw-verhoging onder de vorm van een zogenaamde 'sociale btw' en de plannen om aan het oude systeem van de schoolkaart te prutsen hebben de linkse kiezers veel meer gemobiliseerd dan was voorspeld. Met het gekende gevolg: in tegenstelling tot de verwachte 'blauwe golf' waarbij het liberale UMP over meer dan 400 zetels (op 577) in de nieuwe Assemblée nationale zou beschikken, heeft de Parti socialiste de schade weten te beperken. Het UMP haalt weliswaar de volstrekte meerderheid met 313 zetels, met een fractie van 186 verkozenen zal de PS in staat zijn om een sterke oppositie tegen het voluntarisme van Sarkozy te voeren. Een tweede les die we uit deze vierdubbele stembusgang kunnen trekken, is dat Frankrijk terug evolueert in de richting van

het bipolaire landschap van de jaren zeventig. De groenen, de trotskisten én de communisten hebben het bijzonder

slecht gedaan en de paar zetels die de ecologisten en de Parti communiste nog uit de brand wisten te slepen, danken ze aan de welwillendheid van de socialisten die hun enkele kruimels hebben gegund door zich in de tweede ronde terug te trekken in een aantal kiesomschrijvingen.

Republikeins pakt

Anders waren ook de partij van Dominique Voynet en Marie-Georges Buffet gelamineerd zoals dat met het Front National van Jean-Marie Le Pen is gebeurd. Die partij had vroeger ook geen zetels in het Parlement wegens het *cordon sanitaire* - in Frankrijk spreken ze van een 'pacte républicain' - dat ook daar bestaat, maar ze woog toch altijd tussen de 12 en de 17% van het electoraat. Electoraal-sociologisch veel belangrijker is nu de verschrompeling van het kiezerkorps van het FN. Tot aan de eerste ronde van de presidentsverkiezingen heeft niemand die ondergang zien aankomen. Le Pen speelde mee met de groten, gold in de opiniepeilingen lange tijd als de 'derde man' na Sarkozy en Ségolène Royal en er bestond zelfs even angst voor een scenario als in 2002, toen Le Pen kon deelnemen aan de tweede ronde.

Dat was meteen de verklaring voor de rechtse campagne van Sarkozy. Het UMP wilde het moeras van Le Pen droogleggen en zijn kiezers terugwinnen met een populistisch en rechts discours over veiligheid en immigratie. Dat is gelukt. Denk maar terug aan Sarkozy's kritiek op de "moslims die hun schapen in hun badkuip de keel oversnijden" of aan zijn uitspraak dat "vreemdelingen die niet van Frankrijk houden, maar terug moeten gaan naar waar ze vandaan komen". Meende hij dat? Men mag het betwijfelen, want één punt heeft de nieuwe president gemeen met de vorige. Hij is even wispelturig als Chirac en verandert van standpunt in functie van de laatste

opiniepeiling, zoals Michaël Darmon van France 2 het terecht formuleert in 'La Vraie Nature de Nicolas Sarkozy' (*Le Seuil*, 2007). Sarkozy heeft echter heel vroeg begrepen dat de presidentsverkiezingen van 2007 aan de rechterkant van het politieke spectrum zouden worden gewonnen. Als politicus is hij een *professional*.

Cynisme

Maar cynisme viert hoogtij: "In het slechtste geval verliezen we wat stemmen bij de Arabieren, maar we winnen er heel wat bij onder het blanke electoraat" antwoordde een adviseur van Sarkozy op de kritiek die na die uitspraken losbarstte (Geciteerd in Ghislaine Ottenheimer, 'Le Sacre de Nicolas', *Le Seuil*, p. 167). De kiezers hebben deze keer dus de kopie boven het origineel verkozen. Zij die traditioneel voor het FN stemden, meenden dat ze deze keer voor Sarkozy konden stemmen. Ze wilden een 'nuttige stem' uitbrengen, wetende dat het Front National toch geen schijn van kans heeft om op het beleid te wegen. Zijn leider, en men moet daar niet on-eerbiedig voor zijn om dat vast te stellen, is een oude man geworden, een politiek feit waarmee het dynamisme van de kleine Napoleon van het UMP pijnlijk contrasteert.

Of het Front National deze electorale bloeding - bij de parlementsverkiezingen haalde de partij nauwelijks 4% - zal overleven, hangt van twee factoren af. Primo: wordt Sarkozy echt de hervormer waarvoor hij zich uitgeeft of zal ook hij snel gewoon de lopende zaken runnen zoals Chirac dat de laatste jaren heeft gedaan? Secundo: zal Le Pen aan het belang van zijn partij denken en de fakkel doorgeven aan jonge mensen opdat het Front een nieuw elan kan nemen? Nogal wat waarnemers betwijfelen dat. Ik vrees dat ze gelijk hebben.

Koen Dillen

Jean-Marie Le Pen

Enorme uitdaging

**De separatistische SNP werd de grootste partij van Schotland.
Stevenen de Schotten af op onafhankelijkheid?**

De SNP behaalde 47 zetels.

De Schotse verkiezingen van 4 mei zijn uitgedraaid op een overtuigende overwinning van de Scottish National Party. Zij werd met 47 zetels in het Schotse Parlement de grootste partij, net voor Labour, dat een verwachte nederlaag leed. Labour had er tijdens de campagne alles aan gedaan om de Schotten angst aan te jagen voor de onafhankelijkheidsgedachte van de SNP. Ook de onvermijdelijke *tabloids* lieten geen kans onbenut om de SNP af te schilderen als een bende gekken. Nochtans was er ook veel steun voor de SNP, vanuit het bedrijfsleven, van 'bekende Schotten' en van enkele kwaliteitskranten. Toch geloofden maar weinig commentatoren dat de SNP Labour zou kunnen onttronen als grootste partij, maar de kiezer besliste er dus anders over. Ook in de gelijktijdig gehouden verkiezingen voor de *Local Councils* (zo zijn er in Schotland 32) werd de SNP de grootste partij.

Salmond premier

Ondertussen is ook de regeringsvorming achter de rug. De SNP was daarbij als grootste partij natuurlijk aan zet (Schotland is in tegenstelling tot Vlaanderen wél een democratie). De voor de hand liggende partner waren de Liberal Democrats, maar die zijn erg unionistisch en een uitgesproken tegenstander van het door de SNP beloofde referendum over onafhankelijkheid. De gesprekken sprongen dan ook af. Maar omdat de LibDems noch de Conservatieven met Labour een al-

ternatief op poten wilden zetten, komt er nu een minderheidskabinet met enkel SNP-ministers, dat gesteund wordt door twee Schotse groenen. SNP-leider Alex Salmond is intussen gekozen tot premier, met 49 stemmen tegen 46 voor de Labour-kandidaat. Conservatieven en LibDems onthielden zich en respecteerden daarmee de uitslag van de verkiezingen. In elk geval een historisch moment in de geschiedenis van de SNP en Schotland, al valt af te wachten hoe stabiel de nieuwe politieke situatie blijft de komende maanden en jaren.

Salmond is niettemin een zeer intelligent politicus. Zo bracht hij slechts enkele weken na zijn aanstelling een bezoek aan de collega's in Noord-Ierland. Salmond wil een as tussen beide regio's tot stand brengen in de hoop zo meer uit de brand te slepen in Westminster. Tot op zekere hoogte zijn zelfs de unionisten van Paisley daar gevoelig voor (Paisley kon het zelfs zichtbaar goed vinden met Salmond). Een eerste actiepunt waar zowel Noord-Ierland als Schotland samen voor gaan strijden, is een verlaagde vennootschapsbelasting in de twee regio's (op het niveau van de Ierse republiek). De as die Salmond nu op poten zet, zal de toekomstige Britse premier Gordon Brown nog veel kopbrekers bezorgen. Pikant detail: ook Brown is een Schot.

Referendum

En dan is er het vaste voornemen van de SNP om de Schotten de ultieme vraag voor te leggen in een referendum, of Schotland onafhankelijkheid moet worden. De SNP doet zijn uiterste best om de onafhankelijkheid aan de bevolking te verkopen, met klare en duidelijke argumenten (kijk maar op de SNP-website onder het lemma *independence*). Ook daarbij kan de partij rekenen op enkele bondgenoten, zoals het prestigieuze Adam Smith Institute dat berekende dat elke Schot voor zijn gemiddeld inkomen zou kunnen rekenen op een "onafhankelijkheidsbonus" van 7700 pond (zo'n 11.400 euro). Daarmee is natuurlijk nog niet gezegd dat het referendum de verhoopte meerderheid zal opleveren (zoals dat ook in Québec nooit is gelukt). De kans is niet denkbeeldig dat de partij na zo'n verlies gewoon wordt afgerekend op haar beleid. Maar niemand zal kunnen zeggen dat de SNP het niet geprobeerd heeft. Wat dat betreft hebben Salmond en de zijnen veel moed getoond. Nooit zijn zij van de onafhankelijkheidskoers afgeweken, ook niet toen ze daarvoor door alle andere partijen zwaar onder vuur werden genomen. De Schotten hebben hen voor die moed beloond. Dat moet ook voor ons een opsteker zijn.

Wim Van Dijk

Het Schotse Parlement te Edinburgh

6de IJZERWAKE

Vlaanderen: Laat de Rand niet los!

Zondag 19 augustus 2007

Bij het monument Gebroeders van Raemdonck
Steenstrate (Zuidschote - Ieper)
Aanvang: 11u.

WWW.IJZERWAKE.ORG

Van Schoonbekestraat 20/2, 2018 Antwerpen - tel./fax: 03-238 27 49 - info@ijzerwake.org
733-0112827-46

IJzertreffen

Aansluitend op de IJzerwake: gezellig verbroederen en napraten onder Vlaams-Nationalisten met een stevige pot en een lekkere maaltijd. Kinderanimatie onder toezicht van ervaren leiders en leidsters van het VNJ. Opzwepende volksmuziek met optredens waarbij de banen spontaan beginnen te dansen. Informatie- en verkoopstands van verschillende Vlaamse verenigingen. Dit alles gaat door op de weide achter het podium waar we een reuzengrote tent voorzien. Na drie jaren laten we het IJzertreffen verder uitgroeien tot een groot volksfeest onder de Vlaams-nationale verenigingen. Met een krachtig Houzee en tot dan!

